

Janecskó Kata

A
málna
manőver

Szitnyai Krisztina rajzaival

Üzenet az olvasónak

Kedves XY,

fogadd szeretettel ezt a különleges ajándékot, amellyel szüleid megleptek.

A málna manőver

Bikk, az egyébként izgágaságra hajlamos vörös mókus állt, csak állt az erdő közepén terpeszkedő nagy tölgyfa előtt, és vakarta a fejét. "Nem értem. Nem értem" - dűnnyögte magában. Nem bírta levenni a szemét a fára szögelt erdei hirdetőtábláról, amin ákombákom betűkkel a következő felirat virított ciklámen színben:

"Az idei málnatermés bűnrösz.
Büdös és keserű.
Senki neegyen egy fallatot se."

Bikknek feltűnt a pocskék helyesírás, de önmagában ezen még nem akadt volna fenn, az erdei állatoknak ugyanis nemigen erőssége a betűvetés. Azt viszont már annál inkább furcsállotta, hogy hogyan lehet bűdös a málna, mikor aznap reggel épp az erdőszéli, hatalmas málnás mellett tartott ugrógyakorlatozást a gyerekekkel, és semmiféle bűdösséget nem érzett.

A ciklámen színű, vészjósló felirat nem csak a nagy tölgyfa hirdetőtábláján tűnt fel. Bikk látta már addigra kisebb fenyőkre kiragasztott plakátokon, valaki belekarcolta a patak mentén az iszapba, sőt - az illető nagyon ráérhetett - apró kavicsokból is kirakta a patakon átívelő kishídra.

A mókus sietősen hazaindult, hogy kikérdezze a gyerekeket, bűdös volt-e szerintük reggel a málna, hátha az ő szimatuk jobb, mint a sajátja. Épp csak feliramodott a legközelebbi fára, mikor meghallotta az első szajkót izgatottan sivítani: "Rossz idén a málna! Bűdös és keserű! Ne egyetek". Az első szajkót rövidesen követte egy másik, és Bikk még egy harmadikkal is találkozott, mire hazaért.

Otthon a neje, Bikkné asszonyság azzal fogadta: hallotta-e, hogy idén sajnos rossz lett a málnatermés, és nem ajánlott enni belőle. Bikk kezdte úgy érezni, hogy megbolondul. A gyerekek elmentek hazulról tobozt gyűjteni.

Bikk elhatározta, hogy nincs más hátra: ha meg akarja őrizni a józan eszét, el kell mennie a saját szemével, pontosabban a saját orrával, saját szájával megnézni, megszagolni, megkóstolni a málnát. Ha bűdös lesz, legfeljebb befogja az orrát, ha rossz ízű, legfeljebb kiköpi. De muszáj tudnia az igazságot.

A málnás mellett egy lelket sem látott. A plakátözön és a szóbeszéd megtette a maga hatását, az erdei állatok nagy ívben elkerülték még a málnás környékét is. Mikor Bikk odaért, két dologra figyelt fel, azaz inkább egy dologra, egy másiknak meg a hiányára. Az utóbbi: egyáltalán, egy icipicikét sem volt bűdös. Sőt, az érett málna édes, hívogató illata töltötte be a levegőt. Ami viszont nagyon is ott volt a málnásnál, félreérthetetlenül: néhány igencsak nagyméretű lábnyom. Akkorák, hogy az egész mókus háromszor is belefért volna egybe.

Bikk nem az a típus volt, aki félmunkát végez. Ő nemcsak szagolni, hanem kóstolni is jött. Leszakított tehát egy szép, nagy,

kerek szem málnát, és becsukott szemmel - felkészülve azért a keserűségre - behajította a szájába. Csodálatos, édes íz áradt szét a nyelvén. Muszáj még tisztelnem, mondta erre magának Bikk, és most már egész marékkaal tömött a szájába a málnából. Ugyanaz a varázslatos íz, mint az előbb. Addig lakmározott a málnából, amíg egészen meg nem töltötte a hasát, és közben azon gondolkodott, hogy utána kéne járni most akkor annak is: ki és miért kezdte terjeszteni, hogy az idei málna bűdös és keserű.

A legjobb ötletnek az tűnt, hogy kövesse a hatalmas lábnyomokat. A sok málnával degeszre tömött hassal, de így is függő ugrándozott Bikk lábnyomról lábnyomra, mígnem a málnás túlsó végén, egy nyárfa árnyékában meg nem pillantotta a nyomokat hagyó láb gazdáját, Melvint, a barnamedvét. Melvin a hátán feküdt, hortyogott, a pocakja kidomborodott, a szája, az orra, a két mancsa pedig csupa piros és ragacsos volt a málnától. A földön pedig, a jobb mancsa mellett ott hevert félreérthetetlenül és árulkodóan: egy ciklámenszínű filctoll.

